

12.7.20, Pustá Rybná

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Já chci být ustavičně s tebou, uchopils mě za pravici, povedeš mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy mě přijmeš. Mně v Boží blízkosti je dobře, v Panovníku Hospodinu mám své útočiště, proto vyprávím o všech tvých činech. (Ž 73,23n.28) Amen

PÍSEŇ 176 někdo mě vede

VSTUPNÍ MODLITBA

Svatý Bože! Bez přestání bychom měli dekovat, když si uvědomíme, co všechno od tebe dostáváme. Od tebe pochází vše dobré. V tobě má počátek také náš život.

Nade vše ale děkujeme za to, že se nám dáváš poznat. Žasneme nad tím, že jsi Bohem, který má zájem o člověka. Ty se k nám skláníš. Zastavuješ nás a oslovuješ.

Každého z nás znáš jménem, nikdo ti není neznámý. Vidiš do našeho nitra. Před tebou nelze nic skrýt. Vnímáme to s bázní i s nadějí.

O to víc se divíme, že miluješ každého z nás. A to takovou láskou, která nás přesahuje, kterou nelze vystihnout, kterou můžeme jedině vděčně přijímat. Víme, že vrcholem tvé lásky je příchod Ježíše Krista na tuto zem. Děkujeme za tvého Syna i jeho oběť za náš hřích.

Skrze něho tě také prosíme: Dej nám svého Ducha svatého a požehnej těmto bohoslužbám, ať jsou nám k užitku a tobě ke slávě. Amen

1. ČTENÍ Ž 139, 1-16

PÍSEŇ 379 stvoř srdce čisté,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Bože, náš nebeský Otče! Prosíme, abychom tě nepřestávali hledat a ptát se po tobě na svých každodenních cestách. Prosíme, abychom se uměli odpoutat od toho, co nás svazuje, třeba i od toho, v čem jsme dosud žili, a šli za tebou.

Prosíme, abychom tebou osloveni uměli oslovovat druhé, tak jako Ondřej oslovil Šimona a vyprávěl mu o tobě. Přiznávej se k našim slovům svou mocí.

Priváděj si k sobě všechny hledající, kteří si uvědomují, že tě potřebují, že tě chtějí poznávat a že chtějí s tebou být.

Prosíme za naše rodiny a naše domovy, aby v nich vládl tvůj pokoj.

Prosíme za tento náš sbor, aby byl místem tvého požehnání. Tobě svěřujeme nemocné, bezradné a malomyslné. Všechny ty, kteří se ocitají v nouzi, v problémech a všelijakých krizích. Přicházej k nim a potěšuj, povzbuzuj, posiluj.

Prosíme, abychom o tobě nejen mluvili, ale s tebou také žili. Tak aby naším svědectvím byla nejen slova, ale také celý náš život.

Společně pak se k tobě obracíme slovy Pána Ježíše Krista: Otče náš

POSLÁNÍ Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako svého Pána. V něm zapuštěte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky. (Kol 2, 6n)

POŽEHNÁNÍ Sám pak náš Pán Ježíš Kristus a Bůh náš Otec, který si nás zamiloval a ze své milosti nám dal věčné potěšení a dobrou naději, nechť povzbudí vaše srdce a dá vám sílu ke každému dobrému činu i slovu. Amen

PÍSEŇ 489 tvé požehnání

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) J 1, 35-39

Druhého dne tam byl opět Jan s dvěma ze svých učedníků. Spatřil Ježíše, jak jde okolo, a řekl: „Hle, beránek Boží.“ Ti dva učedníci slyšeli, co řekl, a šli za Ježíšem. Když se Ježíš obrátil a uviděl, že jdou za ním, otázal se jich: „Co chcete?“ Řekli mu: „Rabbi (což přeloženo znamená: Mistře), kde bydlíš?“ Odpověděl jim: „Pojďte a uvidíte!“ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a zůstali ten den u něho. Bylo kolem čtyř hodin odpoledne.

Co chcete? Ptá se Ježíš dvou svých učedníků v čele s Janem Křtitelem, když se za ním vydávají. Co chcete? Ptá se Ježíš úplně poprvé v celém Janově evangeliu. Co chcete? Ptá se Ježíš i nás, když si i my sami nevíme s něčím rady. Co chcete? Ptají se nás naši současníci, když k nim přicházíme na návštěvu ať už s výběrem saláru nebo jen proto, abychom si s nimi přátelsky popovídali.

Řekli mu: Mistře, kde bydlíš? Na Ježíšovu otázku odpovídají další otázkou, tentokrát po tom, kde bydlí. Asi ho chtěli navštívit, což se následně i stalo, asi u něj chtěli i chvíli zůstat, což se stalo také a asi jen chtěli vidět, kde bydlí, což následně i zjistili. Navíc v ideální dobu kolem čtyř hodin odpoledne.

A Ježíš jim na to odpovídá: Pojďte a uvidíte! Chcete vidět, kde bydlím, tak pojd'te a podívejte se. Tohle by chtěl slyšet asi každý farář, nejen kde bydlí on, ale kde bydlí i Pán Ježíš, tak pojd'te a uvidíte. A oni šli, viděli a už tam i zůstali, aspoň na ten den.

Ideální čas na návštěvu. Co chcete? Co hledáte? Co vlastně ode mne očekáváte? Že vám vrátím vaše děti a vnoučata, vaši mládež opět do sboru a do kostela? Že budu natolik charismatický a manažersky zdatný, že pro ně něco vymyslím, někam s nimi pojedu nebo s nimi jen budu? Že vůbec vrátím všechny lidi, kam by podle nás i patřili, totiž právě i do vašeho sboru?

A co chceme od Ježíše? Jaké naděje si spojujeme s ním? Co doufáme, že u něj nalezneme? Zdraví, štěstí, spokojenost? Nebo prosperitu a úspěch? Či snad moudrost a poznání? Co nám vlastně dnes může ten Ježíš z Nazareta nabídnout? Že sem opět přijde a způsobí nějaký zázrak, který k němu všechen lid opět navrátí? Nebo že to nechá na nás, abychom se jen naučili být spolu, taky možnost.

Je zajímavé, že tohle všechno říká Ježíš právě svým učedníkům, kteří za ním vlastně už šli nebo spíš to říká těm, kteří šli s jeho předchůdcem, Janem Křtitelem a zve je až k sobě domů. Na druhou stranu, komu taky jinému a kdo jiný by se po Ježíši měl taky ptát než zrovna ti, kteří už vědí.

A co my o tom Ježíši vlastně víme. Neboli Mistře, kde vlastně bydlíš? Kde ty jsi doma? Kam patříš? Odkud jsi přišel a kam jdeš? Kam tě máme i my sami zařadit? Jaký vlastně jsi? A co je tvé? A co s tebou souvisí? A co vlastně můžeš i ty sám nabídnout?

My bychom toho vskutku chtěli hodně. Po sobě. Po Pánu Bohu i po tobě, Pane Ježíši Kriste, bychom toho chtěli hodně. Od toho zdraví a spokojenosti přes úspěch v práci až po tu moudrost. A i když si mnohé odřekneme, tak nám stejně ještě zůstane pár přání, aby u tebe i s tebou zůstaly i naše děti a děti našich dětí a tak dále. Zkrátka plnost života, dobré vztahy, porozumění sobě i druhým, naděje pro všední dny, přiblížení Bohu...

Řekni nám zkrátka, Pane Ježíši, kde bydlíš? A co jsi zač? Ať víme, za kým nás Jan Křtitel poslal. Ať víme, zda ta naše přání – ať povrchní i hluboká – nemíří někam do prázdna. Do neurčita. Pojd'te a uvidíte! Říká na to Kristus. Je to sice taková „odpověď ne-odpověď“. Ale v každém případě je to pozvání na cestu. Jakože křesťanství je cesta. Víra je cesta. A křesťané jsou lidé cesty. Ježíše se nelze zmocnit, lze ho ale následovat. Ježíš nám nedává žádné hotové odpovědi, byť by byly sebekrásnější a sebemoudřejší. Ani nám nenabízí žádné jednoduché rady pro každou situaci. Pojd'te, chcete-li. Je to na vás! Zajímáte se o mne? Tak tedy, pojd'te za mnou. Sami. Dobrovolně a svobodně.

Víře nelze naučit. Víru nelze vnutit. Víru nelze ani zdědit. Je na vás, abyste rozpoznali, zda naděje, které si do mne kladete, mohu vyplnit. Pojd'te a uvidíte! Protože Kristus je v pohybu a my jdeme za ním, protože Kristus nám ukazuje a odhaluje stále nové věci.

Jestliže by se víře dalo naučit, byla by to ideologie. Jen suma tezí, poznatků a přesvědčení, které lze zastávat. Ale víra, jak všichni dobře víme, je vztah. Vztah dynamický a dialogický. Na cestě, na pochodu. A s Bohem a Kristem v rozhovoru. Jdeme, následujeme ho, poznáváme a objevujeme, kde bydlí. Vcelku jednoduše, několika slovesy, je zde vyjádřena podstata křesťanské víry: Hledat, následovat, objevovat, vidět, zůstat. Vlastní zkušenost je nenahraditelná.

Ale tuto zkušenost je potom třeba obalit do slov. Slovy vyjádřit, co pro mne Ježíš znamená. Co u něho chci. A proč víru v něj považuji za nosnou a důležitou. A tady se rodí teologie. Všichni jsme teology, pokud o Bohu přemýšlíme a mluvíme. Jen si všimněme všech těch titulů, kterými je ten náš oddíl záměrně provázán: Ježíš z Nazareta je Beránek Boží. Je to Mistr. Mesiáš. Kristus.

Víra je ze slyšení. Slovo – nejen vlastní zkušenost, ale slovo – je nesmírně důležité. Sotva bychom tady dnes seděli, kdyby nám někdo někdy o Kristu něco neřekl. Cesta k Bohu je zároveň cesta k druhým. Ono zvláštní zaujetí pro Krista má být předáváno dál.

Cesta k Bohu je vždy také cesta k sobě samému. Cesta k novému poznání toho, kdo jsme a jací jsme. Je to cesta k novému sebe-porozumění, sebe-pochopení, sebehodnocení. Jako by se nám tím chtělo říct, že Kristus proměňuje člověka. Toho, který ho pln

očekávání a nadějí hledá, nejenže přijímá a zve na cestu následování za ním, ale on ho také v nitru proměňuje. Činí ho novým a jiným.

Poznání Krista je vždy novým poznáním člověka vedle mne a zároveň novým poznáním sebe sama. Všechny věci a všichni lidé získávají najednou nové obrysy a nové významy. – Pojd'te a uvidíte! Ta Kristova slova jsou pozváním na cestu také pro nás.

„Pojd'te a poznejte, že zůstávám v Bohu, ve světle, v lásce,“ zve Ježíš ty dva Janovy učedníky. A on nejen zve, ale dává i zaslíbení, že vydat se za ním má cenu: „Uvidíte.“ A oni šli a viděli a už zůstali od onoho dne u něho. Od toho dne se stali učedníky Ježíšovými, ačkoli do té chvíle byli učedníky Jana Křtitele.

Nebylo to Janovi líto? Jistě ne, vždyť on právě tím splnil svou úlohu být ukazatelem ke Kristu. Co víc si přát, přivedl své učedníky k tomu, kdo je větší než on sám, koho očekávaly generace věřících. K tomu, kdo od Boha přichází a přináší pravé světlo. Jan naplnil svůj úkol učitele a může se ze svých bývalých učedníků jen radovat. Dobře je připravil, neboť oni uviděli, nazřeli, pochopili, v kom Ježíš zůstává, a připojili se k němu.

I my můžeme a máme vidět, nazřít, kde Ježíš zůstává, z čeho vychází, na čem stojí. A až tohle uvidíme, poznáme, máme jako ti původně Janovi učedníci od toho dne už zůstávat s ním, s Ježíšem. Nadále pro nás má platit: „Zůstaňte ve mně a já ve vás.“